

Ἄν δὲν μᾶς ἐννοεῖτε, νὰ ἐξηγηθῶμεν.

Ἀκούεται ὁ Δουζίνας λέγων ὅτι :

Ἡ διαγωγή τοῦ ἐφόρου Πόρου εἶναι σκανδαλώδης· τοῦτο μόνον λέγω ἵνα καταστήσω δημοσιολογικῶς ἐνταῦθα, ἵνα ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβανόμενος τῆς πληροφορίας, διορθωθῇ κτλ.

Μετὰ τὸν δημοσιολογικὸν αὐτὸν μαργαρίτην ὁ Ζυγομαλᾶς, ἀναφέρων τὴν πρότασιν τοῦ κ. Φιλαρέτου περὶ τῆς παρ' ἡμῖν καταστάσεως τῆς Δικαιοσύνης, μοῦ ὑπενθυμίζει ὅτι σήμερον εἶχεν ὑποσχεθῇ ἡ βουλὴ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐπ' αὐτῆς συζήτησιν, προτάσσουσα πάσης ἄλλης. Ἄλλ' ἡ ἀνυπομονοῦσα πολιτικὴ δεξιότης του θέλει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ὁμιλήσῃ οἱ ὑπουργοί.

— Οἱ κύριοι, ἂν ἔχωσιν ὑπομονὴν καὶ δὲν ἀποχωρήσουν, ὡς συνήθως πράττουν, θὰ ἀκούσουν καὶ τοὺς ὑπουργοὺς, καὶ ὅλα, ἀποκρίνεται ὁ Δραγούμης, πολὺ καλὰ γνωρίζων τί ὑφίσταται κἀνεὶς ἐν καιρῷ τοιούτων ἀποχωρήσεων ἀναλαβὼν τὴν φροντίδα νὰ περισυνάγῃ τοὺς ἀπόντας συμπολιτευομένους πρὸς καταρτισμὸν ἀπαρτίας...

Ἄλλ' ἤδη ὁ κ. Ἀθανάσιος Πετιμεζᾶς περιπτύσσεται τὴν σκίαν μιᾶς παναρχαίας ἐπερωτήσεώς του περὶ δύο παυθέντων δημάρχων Λαρίσσης, ἀξιοὶ ὅτι ἐκείνη πρέπει νὰ προηγηθῇ, καὶ ἐξ ἐφόδου κυριεύει τὸ βῆμα. Τὸν εἶχα σχεδὸν λησμονήσει μεθ' ὅλους τοὺς βρόντους τοῦ λόγου του, ὡς λησμονεῖ τις τὸν Σταμούλιν μετὰ τὴν ἀφασίαν του· ἦτον ἄρρωστος καὶ ἀπουσίαζε· τίποτε δὲν παρήλλαξεν ἐξ αὐτοῦ, ἐκτὸς τῆς κεφαλῆς του τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπανεφέρεν χωμένην ἐπιχαρίτως ἐντὸς σκούφιας. Καὶ ἡ σκούφια ἔχει τὴν ἱστορίαν της. Εἶναι ἀπαισία δι' αὐτόν. Πρώτην φορὰν τὴν ἐφόρεσεν, ὅταν ἦλθεν ὁ Τρικούπης εἰς τὰ πράγματα, καὶ ἔμεινεν ἔξω τοῦ ὑπουργικοῦ νυμφῶνος· ἔκτοτε ἡ δυστοίχωνος σκούφια ἀπεβλήθη· καὶ πάλιν τὴν ἐπαναβλέπομεν σήμερον, ὡς μυστηριώδες συνομῶτου σύμβολον, ὑπεμφαίνον ἴσως τὴν στυγνὴν τοῦ φέροντος ἀπελπισίαν, καὶ τὴν μέχρι θανάτου ἀπόφασιν φοβερᾶς βροντομαχίας. — Τὸ ζήτημα τῶν δημάρχων εἶναι ὑπέρτερον πάντων· κἀνεὶς δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐπερωτήσεων, βοᾷ.

Ἄλλὰ συγγρόνως ὁ ἥρεμος καὶ λεπτοκαμωμένος Φιλάρετος, βλέπων τὸν κίνδυνον ὃν διατρέχει τὸ προσφυλὲς ζήτημά του, ἀρχίζει νὰ ἀπελπίζεται περὶ τῆς σωτηρίας του, καὶ ἐν τῇ μανίᾳ τῆς πληγωθείσης στοργῆς του ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ Ζυγομαλᾶ, ὡς ἐξῆς :

— Εἶσαι ἀνάξιος νὰ ὁμιλῇς, εἶσαι νάνος, δὲν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃς ἐνταῦθα !

Ζυγομαλᾶς. Εἶσαι ἀνάξιος ἀπαντήσεως.

Ἄλλ' ὁ σιδηροῦς πρωθυπουργὸς ὀφείλει νὰ δώσῃ ἐν μάθῃ εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ πρώην φίλου του. Εἶνε, λέγει, κατώτερος τῆς θέσεως τοῦ βουλευτοῦ, ὅστις λέγει : ἐγὼ θὰ κατώτερος, ἐγὼ θὰ συζητήσω· πρέπει ὁ κανονισμὸς νὰ τῷ δίδῃ τὸ δικαίωμα. Δεύτερον ὀφείλει νὰ δώσῃ ἐν ῥάπισμα εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν. Ἀποχωροῦντες, θέλουσι νὰ στερήσωσι τὴν βουλὴν τῶν μέσων τῆς συζητήσεως, τῶν νομίμων μέσων τῆς ἐνεργείας της. Ἡμεῖς ζητοῦμεν νὰ ἐργάζηται πολὺ, διὰ νὰ εὐρώμεν καιρὸν νὰ ἐξασηκώσωμεν ὅλα τὰ δικαιώματά των. Καὶ μετὰ τὴν δύναμιν τῶν Ἀγγλικῶν του νεύρων προσθέτει : ἂν θελήσωμεν νὰ ἐργασθῶμεν ἐξ καὶ ἐπτά ὥρας, ὅπως ἐν ἄλλοις κοινοβουλίοις, δυνάμεθα τὰ πάντα νὰ συζητήσωμεν· ἀρκεῖ νὰ ἐργασθῇ σήμερον ἡ βουλὴ μέχρις ἐξαντλήσεως.

Πετιμεζᾶς. Ὁ κ. πρωθυπουργὸς εἶνε κατώτερος τῆς θέσεώς του, ὅχι ἐγὼ· ἐνδεκα ἔτη συνυπηρετήσαμεν καὶ γνωρί-

ζει ὅτι προσωπικὰς συμβουλὰς δὲν δέχομαι. Ἐσεδάσθην πάντοτε τοὺς νόμους τῆς πολιτείας ὑπὲρ τὸν κ. Τρικούπην, ὅστις τὰ πάντα ἐτσαλαπάτισε. — Καὶ τελειώνει εὐχαριστημένος.

Καὶ ἤδη ἄγων περὶ τοῦ ἂν πρέπει νὰ προηγηθῇ ἡ συζήτησις τοῦ κ. Φιλαρέτου, ὅστις προσελθὼν εἰς τὸ βῆμα, ἀφηγείται τὴν ἱστορίαν τῆς προτάσεώς του, λέγει ὅτι ἡ Βουλὴ ὥρισε σήμερον νὰ συζητηθῇ πρὸ πάσης ἄλλης, ὅτι ἐν μέλος τῆς ἀριστερᾶς, τὸ ὁποῖον μετὰ πολλοῦ στόμφου ὁμιλεῖ περὶ ὅλων, τοῦ εἶπε νὰ καθήσῃ κάτου, καὶ δι' αὐτὸ ἐξωργίσθη, ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἐπερωτήσεις, ἀλλ' ἔχει ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς· ἂς ἐρωτηθῇ, καὶ ἂν ἥλλαξε γνώμην, καλῶς.

Καὶ μετὰ ταῦτα ὁμιλεῖ ὁ Δεληγιάννης περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου, καὶ πάλιν, καὶ πάλιν περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου, περὶ τινῶν τοὺς ὁποίους ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύῃ, περὶ Τρικούπην, ὁμιλήσαντος πρὸς τὴν Βουλὴν, ὡς οἱ διδάσκαλοι πρὸς τὰ παῖδιά, — εὐγε ! οἱ δεληγιαννικοί — περὶ Βουλῆς, ἡ ὁποία εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐργασθῇ σπουδαίως μετὰ τὴν ὀγδόην, περὶ Ρώμης καὶ γερουσιαστῶν, οἵτινες μόνοι ἀνέμενον τὸν Καίσαρα, καὶ περὶ βουλευτῶν ὅστις δὲν πρέπει νὰ ἀναμένωσι τοὺς ὑπουργοὺς.

Ἐπέρχεται μακρὰ σειρὰ ῥητόρων προμαχούντων ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπερωτήσεως, ὁ κ. Μαυρομιχάλης φρονεῖ ὅτι ἡ πρότασις τοῦ κ. Φιλαρέτου περὶ Δικαιοσύνης δὲν ἔχει κανὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα, καὶ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Βουλὴν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐξέτασίν της, μονομαχοῦσι τελειωτικῶς οἱ κκ. Ζυγομαλᾶς καὶ Φιλάρετος, ὁ Κώστας Κουμουνδούρος μετὰ φωνὴν ὀργιάζοντος, καὶ μάτην προσπαθούντος τοῦ κ. Σπήλιου Ἀντωνοπούλου νὰ διακόψῃ τὸν χεῖμαρρον τῆς ἐυγλωττίας του, φωνάζει ὅτι ἡ πλειοψηφία τῆς Κυβερνήσεως δὲν εἶνε φρεσικὴ, ὁμιλοῦσιν ἄλλοι πολλοί, ὁ κ. Στάϊκος βλέπων ὅτι δὲν ἀκούεται ἐνῶ ὁμιλεῖ, ἀντιτάσσει αἴφνης τὰ νῶτά του εἰς τὴν ἀπροσεξίαν τῶν συναδέλφων του, καὶ ἐπὶ τέλους λαμβάνουσι καιρὸν νὰ συμβουλευθῶσι τὰ πρακτικὰ διὰ νὰ ἰδῶσι ἂν προτάσσεται τὸ θέμα τοῦ Φιλαρέτου. Ἀλλὰ τὰ πρακτικὰ σιγῶσι, μετ' ὅλην τὴν ὀμόθυμον τότε ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς, καὶ ὁ κ. Φιλάρετος ἀπελπὶς καταθέτει τὰ ὅπλα.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Παρὰ τὴν δυτικομεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ Τινανίου κήπου ἐν Πειραιεὶ ὑφύεται ὁ ναὸς τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος· ὁ ναὸς οὗτος ἐώρταξε τὴν προχθεσινὴν Κυριακὴν. Πολλοὶ εὐλαβεῖς καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν χωρίων συνήλθον εἰς τὴν πανηγυριν. Χιλιάδες σημαίων ἐκυμάτιζον ἀπὸ πρῶτας εἰς τοὺς ἰστούς τῶν ἐν Πειραιεὶ λιμναζόντων πλοίων. Τὰ πολεμικὰ ἦσαν ὅλα σηματοστόλιστα, διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ βασιλεὺς μας συνηγάτο τριακοστὴν ἐνάτην φορὰν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του μετὰ τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα.

Οἱ κώδωνες τοῦ ναοῦ ἀπὸ τῆς παραμονῆς ἐκάλουν τοὺς εὐλαβεῖς εἰς τὴν πανηγυριν καὶ ἦτο καταναγκαστικὴ ἡ κλήσις, διότι οὐδένα κλητῆρα οὔτε χωροφύλακα ἐγνώρισαν ὀχληρότερον ἀπὸ τοὺς κώδωνας τῶν ἐκκλησιῶν μας. — Μετὰ μισθὸν ὁ Ναὸς εἶναι πεπληρωμένος, καὶ τὰ προπύλαια αὐτοῦ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν διάδρομοι καὶ ἡ πλατεία, καὶ ὁ κήπος ἀπὸ κόσμον πολὺν καὶ ποικίλον. Καὶ ἐβλεπετε πλέον γέρον-

τας θεοσεβείς, γερόντισες για κουβέντα, παιδιά ἀλλαλάζοντα, νέους και νέας καμαρόνοντας, χωρικούς με τὰ σχολινά των, ναυτικούς με τὰ ὑδραϊκά φέσιμα των ἀνεστραμμένα, και τὰς βράκας των φουρφοφυρίζουσας, στρατιώτας και ναύτας με τὰς ἐξαδέλφους των, και πλήθος ἄλλο ἀναρίθμητον και ἀπερίγραπτον, εἰσερχόμενον και ἐξερχόμενον εἰς τὸν ναὸν και δίδον πιστὴν, πιστοτάτην τὴν εἰκόνα των μυρμηγκῶν ὅταν συναντῶνται περὶ τὴν φωλεάν των και ὑποχωροῦσιν οἱ μὲν και προχωροῦσιν οἱ δὲ, φέροντες κατὰ τι εἰς τὸ στόμα των, καθὼς οἱ θεοσεβείς μίαν λαμπάδα, ἐν ἀνάθημα ἢ τὴν λατρείαν των.

Ὁ Ναὸς ἐξω και ἔσω φρουρεῖται ἀπὸ ἀτυχεῖς ἀναπήρους, τυφλοὺς, βωβοὺς κλ., οἵτινες κατέφυγον εἰς τὴν χάριν τοῦ ἑορτάζοντος ἁγίου, ἀλλὰ και εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν των εὐλαβῶν. Ἐάν ποτε ἀρχαιολόγοι πραγματευθῶσι περὶ των ναῶν τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ καρφώσωσιν ἐξω αὐτῶν δίκην ἀγαλμάτων, και ἐπαίτας.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ ἔχει τοποθετηθῇ κολυμβήθρα ἐν ἣ προὐρίσται νὰ βαπτισθῶσιν ὅλα τὰ νεογέννητα βρέφη και ὁ λάρων τοῦ ἁγίου. Παντοῦ δὲ καίονται κηρία, ἀστραπηδὸν ἀντικαθιστάμενα δι' ἄλλων, πρὶν ἢ ἀκόμη ὁ ἀναθύων χριστιανὸς ἐξέλθῃ τῆς ἐκκλησίας.

— Γελάτῃ σβύνετε τὸ κερί ; ἡρώτησεν ἕνας.

— Γιὰ τὴν οἰκονομία τῆς ἐκκλησίας.

— Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ κατ' ὀλόκληρον.

— Ὁ κατ', κύριε, εἰς ἄλλας ἀνάγκας τῆς ἐκκλησίας !..

Και κατοποῦν ἀδιόκοπα οἱ κώδωνες και ἀναρριχῶνται εἰς τὰ κωδωνοστάσια οἱ παῖδες, ὡς οἱ πίθηκοι εἰς τὰ δένδρα, και γίνεται θόρυβος πολὺς και διασκεδάσεις και ὀλίγον μεθύσι εἰς μνήμην τοῦ Ἁγίου.

Ὅσοι δὲν κατήλθατε προχθὲς τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Φάληρον, και δὲν εἶδατε τὸν καταγάλανον ἐκεῖνον ἐρίζοντα, και δὲν ἀνεπνεύσατε τὸν βαλσαμώδη ἀέρα, ἀρίζοντα πλείοτερον δέκα μαζῇ ἐμβολιασμάτων, και δὲν ἐφάγετε εἰς τὸ λαμπρότατον παρὰ τὴν θάλασσαν ξενοδοχεῖον τοῦ κ. Κατσίμπαλη, ὁμελέταις και μπιρτέκ με μίαν φιάλην γενναίου οἴνου, και δὲν ἤκούσατε τὸν ῥυθμικώτατον ῥόχθον των κυμάτων και τὴν ἀγρίαν τοῦ ἀνέμου βοὴν ἐνθυμίζοντα τὴν βαθεῖαν και ἀλλόκοτον μουσικὴν τοῦ Βάγνερ και δὲν ἐντρυφύσατε εἰς τοὺς βαμβακώδεις ἀφρούς των ἀπλουμένων ἐπὶ τῆς ἀμυώδους παραλίας κυμάτων. και δὲν εἶδατε ἀκόμη ἐν μέσῳ τῆς ἀγρίας θαλάσσης κυλινδούμενα σκάφη, και τὸ λευκὸν ἱστίον ἀφανοὺς λέμβου μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος ὡς λάρων ἐφαπτόμενον των κυμάτων, και περὶ τὴν χρυσὴν τοῦ ἡλίου δύσιν δὲν τὰ ἐπρυμνίσσατε διὰ τὰς Ἀθήνας ἢ τὸν Πειραιᾶ, εἰσθε ἀξιοὶ τῆς λάσπης ἥτις σᾶς ἐκάλυψε, και τῆς εὐλογίας ἥτις σᾶς ἐπαπειλεῖ πανταχόθεν.

Δὲν ἦτο ἄνεμος ὁ τῆς Κυριακῆς, ἀλλ' εἰδός τι Πάνου Κολοκοτρώνη. Δὲν ἔβλεπες και δὲν ἤκουες τίποτε ἄλλο, παρὰ : φόρα τὸ καπέλλο ! Ὡς νὰ ἦτο πᾶς ἁγιοὺς και πᾶσα πλατεῖα βασιλεὺς, ὁ δὲ βορρᾶς ὁ πρῶν ἀρχιαιλικὸς και τώρα Διοικητὴς τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς.

Τίποτε διασκεδαστικώτερον ἀπὸ αὐτὸ τὸ πάρσιμο τοῦ καπέλλου. Σοὺ φεύγει χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσης, κάποτε τὸ βλέπεις μεταβαλλόμενον εἰς ἀερόστατον και ἀναβαῖνον, ἀναβαῖνον, διὰ νὰ προσορμισθῇ ἐπάνω εἰς τὰ κεραμίδια, καθὼς τὸ καρδιοκτύπι σου τοῦλάχιστον φαντάζεται, και ἄλλοτε πάλιν τὸ βλέπεις προσλαμβάνον ὄχι δύο, ἀλλὰ πολλοὺς ποδίσκους, και τρέχον δρομαίως πρόσγειον, ὡς λαγῶδες, σὺ δ' ἐξόπισθὲν τοῦ ἀκολουθῶν ὡς κυνηγὸς και με σφοδρότερους ἐκείνου παλμοὺς και συγινήσεις.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 388)

Ὁ πατὴρ Ἀμμοῦν ἤκουε τὴν ὁμιλίαν ταύτην ὡς νὰ διετέλει ἐν ἐκστάσει και νὰ εἶχε μετατεθῇ εἰς ἄλλον κόσμον ὅλως ἀκατάληπτον. Τῷ ἐφάνετο ὅτι αἱ ἐρημοὶ τῆς Θεβαΐδος, ὅς εἶχε κατὰ τὴν νεότητά του χάριν προσκυνήσεως ἐπισκερθεῖ, ἤνοιγον τὰ μελαγχολικὰ ἄντρα των και ὅτι ἐξ αὐτῶν ἐξήρχοντο μυρμηκία και δαιμόνων ριπτόμενα κατ' αὐτοῦ, ὅπως κατατρύπησιν τὰς σάρκας του. Ἡ διάλεκτος αὕτη ἦτο ἄγνωστος εἰς αὐτόν. Ποικίλοι συγκεχυμένοι και λαβυρινθώδεις λογισμοὶ διεκλαδοῦντο ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ. Ἐν πρώτοις, ἦτο τοῦτο ἐξομολόγησις ; Ἀλλ' ἂν ἦτο, κατ' οὐδὲν ὁμοίᾳζε πρὸς τὰς συνήθεις ἐξομολογήσεις, ὅσας εἶχεν ἀκούσει κατ' ἅπασαν τὴν μακρὰν τεσσαρακοστὴν τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ἡ λοιπὴν ἢ τῆς γυναικὸς ταύτης δὲν ἦτο ἐξομολόγησις ἢ αἱ των ἄλλων γυναικῶν δὲν ἦσαν τοιαῦται.

— Ἦκουσα τὰς ἐξαγορεύσεις πολλῶν γυναικῶν εἰς τὴν

ζωὴν μου, ἔλεγε κατ' ἑαυτὸν ὁ πατὴρ Ἀμμοῦν. Ἀλλὰ τί ὁμολογοῦσιν αὐταί ; Τὴν κακολογίαν, τὸ ψεῦδος, τὰς πρὸς τοὺς συζύγους των λογομαχίας, ἐνίοτε τὸν φθόνον, οὐδέποτε τὴν κλοπὴν· συχνότατα ἐξιστοροῦσι μετὰ στόμφου τὰς ἀρετὰς των ἢ κακολογοῦσι τὴν γειτόνισσαν και τὴν φίλην, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἐξομολογοῦνται δὴθεν· οὐδέποτε ὁμολογοῦσι τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς τῆς μοιχείας και τὴν πράξιν αὐτήν· ἀναφέρουσιν ὅτι ἐπιον ὕδωρ πρὸ τοῦ ἀντιδώρου, ὅτι συνωμύλησαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅτι εἶχον τὰ συνήθια των, και τὰ λοιπά. Ταῦτα τὰ ὁμολογοῦσιν. Ἀλλὰ τίς ἐξ αὐτῶν ἔκαμέ ποτε τὰς φοβερὰς και ἀπιστεύτους ὁμολογίας τῆς γυναικὸς ταύτης ;

Ὁ πατὴρ Ἀμμοῦν προσέβη οὕτω εἰς τὰς σκέψεις του, και διηπόρει ἂν και οἱ ἄνδρες ἔχουσι πολλῶ πλείονα εἰλικρίνειαν τῆς των γυναικῶν ἐν τῇ ἐξομολογήσει. Ἐπειτα ἡρώτα ἑαυτὸν ἂν και αὐτὸς οὕτως ὁ Ἀββᾶς Ἀμμοῦν ἐξομολογήθη ποτὲ εἰλικρινῶς, ἀλλὰ μετ' ἀληθοῦς και ἀνυποκρίτου εἰλικρινείας πρὸς τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα. Τέλος δὲ κατέληξεν εἰς τὸ ἐν εἶδει ἐρωτήσεως συμπέρασμα· εἰς τί χρησιμεύει ἢ ἐξομολόγησις και διατί οὗτος ὁ θεσμός ;

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ μεγαλοφώνως ταῦτα πρὸς τὴν πνευματικὴν του κόρην, διότι διὰ τούτου ἤθελε καταντῆσαι νὰ ἀνταλλάξῃ θέσιν και νὰ γείνη αὐτὸς ὁ ἐξομολογούμενος πρὸς αὐτήν.

Ὅθεν μὴ ἔχων ἄλλο προχειρότερον μέσον, ἵνα στίξῃ διὰ

Καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ἓνα τουφέκι νὰ τὸν σκοτώσῃς τὸν λαγό!
 Ἐνῶ ἀπλώνεις τὸ χέρι νὰ τὸ συλλάβῃς, ἐκεῖνο ὡς μάγικας ὑπὸ νωθροῦ κλητῆρος διωκόμενος, κάμνει ὅτι κοντοστέκεται καὶ εἰς τὴν στιγμήν γίνεται πτερόπουν καὶ φεύγει.

Τοιαύτας σκηνὰς εἶχαμεν τὴν Κυριακὴν πολλὰς. Σχεδὸν ἦσαν διὰ τοὺς ἐν ταῖς πλατείαις καὶ τοῖς καφενεῖοις προσηλιαζομένους ἀφοῦ τὸ Σύνταγμα ἀντὶ μουσικῆς εἶχε τὰ κατανagakστικά σαλπίσματα τῶν πηγαينوερχομένων βασιλέων.

Ἀστυνομικὸν ἀνέκδοτον:

Μίαν νύκτα ἀπὸ τὰς παρελθούσας εἰς ἀστυνομικὸς βοηθὸς ἔκαμνε μέγα κακὸν καὶ θόρυβον ἔξωθεν ἐνὸς χαρτοπαικτείου. Βεβαίως ὑποθέτετε ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς θόρυβος ἐγένετο διὰ νὰ κλεισθῇ ἀναιδῶς λειτουργοῦν κυβεῖον, παρὰ τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις.

Ὅχι, καλοὶ μου, ὁ θόρυβος ἐγένετο διὰ νὰ ἀνοιξῇ κλεισμένον χαρτοπαικτεῖον.

Ἄλλο:

Ἐξήρχετό τις τοῦ κουρείου νεοξύριστος, μὲ τὰ ἔχνη τῆς ἀτέχνου χειρὸς τοῦ κουρέως ἐπὶ τῶν παρειῶν του.

Κλητὴρ ἀστυνομικὸς τὸν πλησιάζει, καί:

— Γιὰ στάσου νὰ σέ δῶ καλὰ, μήπως κι' εἶσαι εὐλογιασμένος.

Καὶ μετὰ τὴν κατανagakστικὴν αὐτὴν ἀναστολὴν, μὲ ὕψος ἡγεμονικόν:

— Ἀῖντε τώρα, πήγαινε.

Ἐπὶ τέλους τὸ Πανεπιστήμιον, ὡς ἐλέγομεν εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς, ἐκλείσθη ἀπὸ ταχέως. Διὰ προσλαλιάς

τελείας τὴν πνικτικὴν ταύτην περίοδον τοῦ λόγου, κατέφυγεν εἰς ἐκεῖνο, οὗ ἐφείδετο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἤλαυνετο προφανῶς καὶ αὐτοφώρως, ὡς καὶ αὕτη ὠμολόγησεν, ὑπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος.

— Δαιμόνιον, δαιμόνιον ἔχεις, δυστυχῆς, τῇ εἶπε. Καλὰ τὸ εἶπες καὶ μόνη σου ἢ μάλλον τὸ δαιμόνιον εἶπεν ἄφ' ἑαυτοῦ τὸ ὄνομά του.

Καὶ ἐγερθεὶς ἐξήγαγε τὸ εὐχολόγιον ἐκ τοῦ κόλπου του καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. «Ἐπιτιμῶ σοι Κύριος, διάβολε, τοῦ ἐξελεῖν ἐκ τοῦ πλάσματος τούτου... Ναί, Κύριε, ἀπέλασον ἀπ' αὐτῆς πᾶν πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐμφωλεῶν αὐτῆς τῇ καρδίᾳ· πνεῦμα πλάνης, πνεῦμα ὑπερηφανίας, ἀπιστίας, ἀκηδίας, εἰδωλολατρίας, πνεῦμα πορνείας, μοιχείας, λαγνείας, ἀσωτίας, ἀσελγείας καὶ πάσης ἀκαθαρσίας»...

Τὰ ἐπιβλητικὰ καὶ μυστηριώδη ταῦτα λόγια ἐδόμβουν ὡς ἦχος προσβάλλων τὰ ὅτα πυρέσσοντος εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς Ἀγάπης. Ἡσθάνετο τὸ «πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα» ἀσπάζον καὶ φρουάττον ἐντὸς τῆς. Ἐπεθύμει νὰ διαμυκτηρηθῇ καὶ δὲν ἠδύνατο. Ἄλλοτε μὲν ἐπεθύμει νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τοῦ γηραιοῦ μοναχοῦ, ἄλλοτε δὲ τῆς ἤρχετο νὰ τὸν ἀρπάσῃ ἐκ τοῦ γενείου καὶ νὰ τὸν ἀποβάλῃ ἐκ τοῦ κελίου τῆς. Ἡσθάνετο δύο δυνάμεις ἐλκούσας καὶ ἀνθελκούσας αὐτὴν εἰς τὸ κενόν, ὑπεράνω χασκούσης ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς

του ὁ κ. Πρύτανης ἀνῆγγειλεν ὅτι τὰ μαθήματα διακόπτονται ἐπὶ ἓνα μῆνα· κατ' ἄλλους ὅμως ἐπὶ πεντήκοντα ἡμέρας.

Καὶ ἡ Διοίκησις τοῦ Πολυτεχνείου ἐζήτησε παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἄδειαν νὰ τὸ κλείσῃ. Καὶ σήμερον ἡ αὔριον κλείεται καὶ αὐτὸ, ἵνα μὴ πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Λομβάρδου, ὅτι ὅταν κλεισθοῦν ὅλα, θὰ ἔχωμεν πανικόν. Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ ὅτι καλλίτερον νὰ ἔχωμεν ὄχι μόνον πανικόν, ἀλλὰ καὶ πανικὰ ἀκόμη, ὄχι ὅμως καὶ εὐλογίας. Καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου δὲν καθυστέρησαν ὡς πρὸς τὸ ἡμέρον τῶν ἡθῶν ἀπὸ τινος τῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ συναδέλφων τῶν. Προέβησαν καὶ αὐτοὶ ὄχι μόνον εἰς φωνάς, ἀλλὰ καὶ εἰς βιαιοπραγίας, θραύσαντες μεταξὺ ἄλλων καὶ ἀγάλματα ἀξίας.

Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ Φοιτητολόγιον καὶ Μαθητολόγιον ἀπ' τοῦ Θεοῦ ζητοῦσε τὴν εὐλογίαν, διὰ νὰ κρεμασθοῦν τὰ βιβλία σ' τὸν τοῖχο;

Ὁ νεαρὸς ἱατρός κ. Μακκᾶς διετράνωσεν εἰς τὰς πονηρὰς αὐτὰς ἡμέρας ὅλον τὸν συμπαθητικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα.

Προμηθεύόμενος γυνήσαν δαμαλίδα δι' ἐκάστου ταχυδρομείου προθυμώτατα ἐμβολιάζει δυστυχεῖς ἀπόρους, μεταφέρων ἐνίοτε τὴν γλυκεῖαν προθυμίαν του καὶ εἰς αἰκίας φίλων του.

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τῷ κ. Μακκᾷ υἱῷ, διότι δυστυχῶς εἰς τὴν ἐπιδημίαν αὐτὴν καὶ ἡ Ἐπιστήμη ὅσον ἡδυνήθη καθυστέρησεν.

Μόλῃν τὴν κακότητα καὶ ψυχρότητα τοῦ καιροῦ κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας, ἡ πόλις μας προσθέτει καθ' ἡμέ-

ἀθύσου. Ὅτε μὲν ἔκλινε πρὸς τὴν ἄβυσσον, ὅτε δὲ ἐλάμβανε πτῆσιν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν αἰθέρα. Τότε θρησκεία, βίος, ἔρος, ἀπάτη, ἀμαρτήματα, θλίψεις, ὄνειρα, τὰ πάντα παρίσταντο εἰς τὴν φαντασίαν τῆς, ὡς συγκεχυμένη καὶ παρμιγῆς εἰκὼν. Ἔτεινε τὰς χεῖρας ἵνα συλλάβῃ τὴν ὀπτασίαν, ἀλλ' αὕτη ἔφρευγεν ὡς σκιά καὶ ἐξηφανίζετο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Ὁ ἱερεὺς ἐντούτοις ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐξορκισμῶν. «Καὶ ποιήσου αὐτὴν ἀποτάξασθαι τῷ Σατανᾷ καὶ πᾶσι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ καὶ πάσῃ τῇ λατρείᾳ αὐτοῦ καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ... καὶ μὴ ὑποκρυβῇτω ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς δαιμόνιον σκοτεινὸν μηδὲ κυρυνεσάτω αὐτῆς»...

Ἡ Ἀγάπη διερράγη εἰς κλαυθμούς. Ἦρχισε νὰ χύνῃ σφοδρὸς καταρράκτας δακρύων. Ὁ ἱερεὺς τὴν ὥκτειρε καὶ ἔπαυσε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐξορκισμῶν.

— Ἐξακολουθεῖ, πάτερ μου, εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά τῆς.

Ὁ Ἀμμοῦν ἐπανάλαβεν. «Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ καταλιπεῖν εὐκαιροῦ τῷ Κυρίῳ τὸ πλάσμα τούτο... πνεῦμα σκότους, πνεῦμα ὀργῆς καὶ θόρου καὶ φόρου, πνεῦμα ἐπιθυμίας, πνεῦμα ἀντιλογίας... ἐξελεῖτό ἐκ τῆς δοῦλης τοῦ Θεοῦ ταύτης»...

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἐκρούσθη δειλῶς καὶ μετὰ δισταγμοῦ ἡ θυρὶς τοῦ κελίου.

— Τίς εἶναι; εἶπεν ὁ ἱερεὺς.

ραν καὶ ἐν κόσμημα εἰς τὴν νυμφικὴν τῆς στολῆς διὰ τὴν πρωτοχρονιά. Ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ ἔχει μεταβληθῇ ὅλη εἰς μίαν ζωγραφιὰ μὲ καταπρασίονους τάπητας, μὲ κούκλας, σχεδὸν ζωντανὰς καὶ μὲ ζωντανὰς, σχεδὸν κούκλας μὲ στρατιωτικούς περιφερομένους à mobilisation καὶ μὲ στρατιωτικούς ἐστρατοπεδευμένους εἰς τὰς βιτρίνας τῶν καταστημάτων, μὲ βιβλία χρυσοκέντητα, μὲ νευρόσπαστα, μὲ ἀλογάκια, μὲ καρτοτσάκια, μὲ τόπια καὶ πλήθος ἄλλα ἀθύρματα, ἅτινα τὴν παρχιμονὴν θὰ ζωντανέψουν ὅλα, καὶ θὰ κινοῦνται καὶ θὰ θορυβοῦν καὶ θὰ σφυρίζουν καὶ θὰ ἀποτελέσουν ἓνα μηχανικὸν θέατρον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ λάβωμεν μέρος καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες καὶ κλητῆρες καὶ λωποδῦται, καὶ μόνον τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης θὰ λησμονήσωμεν ὅλα αὐτὰ μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ὁλοκλήρου ἔτους.

Πρωτοτυπώτατον εἰς τὸ εἶδος τοῦ βιβλίου μᾶς ἐδώρησε Χριστουγεννιάτικον ὁ χαρίεις ποιητὴς τῶν Ἰσθμῶν Ἀράχνης καὶ Σταλακτιτῶν Γεώργιος Δροσύνης—τὰς Ἀγροτικὰς Ἐπιστολάς του.

Αἱ Ἀγροτικαὶ Ἐπιστολαὶ εἶναι ἐλαφρότεραι μυθιστορήματος καὶ ἀπὸ ἑλληνικὰ μυθιστορήματα ὠραιότεραι. Ἀφετηρίαν ἔχουν χωρίδιόν τι τῆς Βορείου Εὐθείας, Γούθαις, ὅπου ὁ ἐπιστολογράφος εἶχε—δὲν τὸν ἔχει πλέον—πατρικὸν πύργον. Τὸ βιβλίον στρέφει τὰς ἐκατὸν ὀγδοήκοντα σελίδας τοῦ περὶ τὰς βαθείας κοιλάδας, τὰ πυκνόφυλλα πεύκα, τοὺς πυκνοτέρους σχοίνους, τὴν ἡρεμὸν θάλασσαν, τοὺς σιτοφόρους ἀγρούς, τὰς ταπεινάς τοῦ χωρίου καλύδας, τὸ κυνήγι τῶν λαγωῶν, τὰς διηγῆσεις τῶν χωρικῶν, τοὺς χοροὺς τῆς πλατείας, τὰς πανηγύρεις, τὴν Εὐμορφούλα, τὴν Τασούλα, τὸν θερισμὸν τοῦ σίτου καὶ τοῦ ἀραβοσίτου, καὶ τόσα ἄλλα θέματα, ὅλα ἀποπνέοντα ἀγρούς, ἐξοχὴν, θυμάρη, ἐργασίαν.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἄγιε πάτερ, ἀπῆντησεν ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ Νεμείου.

— Τί θέλεις;

— Ζητοῦσι τὴν ἀδελφὴν Ἀγάπην.

— Ποῖος;

— Δύο ξένοι, ἀνὴρ καὶ γυνή, φθάσαντες τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Δὲν εἰξεύρεις ὅτι ἐκτελῶ ἀγίαν ὑπηρεσίαν τὴν στιγμὴν αὐτήν; Εἶναι τρόπος νὰ διακόπτῃς τὴν ἐξομολόγησιν;

— Τὸ εἰξεύρα, πάτερ μου, καὶ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃ ἡ πανοσιότης σας.

— Τότε διατί κτυπᾷς τὸ παράθυρον;

— Ἐπιμένουσιν οἱ ξένοι πολὺ νὰ εἰσέλθωσιν.

— Ἄς περιμείνωσι.

— Ἐστενοχωρήθησαν νὰ περιμείνωσι τόσῃ ὥρᾳ.

— Εἶσαι ἀσεβής, ἀδελφὲ Νεμεία.

— Ἄς μὲ συγχωρήσῃ ἡ πανοσιότης σας.

Ἐντούτοις ἀκούσασα ἡ Ἀγάπη ὅτι τὴν ζητοῦσιν, ἀφυπνίσθη ὡς ἐξ ἐφιάλτου τινός καὶ ἠσθάνθη ἐλπίδας καὶ συγκινήσεις. Ἡ καρδιά τῆς ἤρχισε νὰ πάλλεται τὸν ἁρμονικὸν ἐκείνον πηλμόν, τὸν ἔνθερον καὶ προξενούντα γλυκεῖαν ταραχήν, ὃν πρὸ πολλοῦ εἶχε λησμονήσει. Ὅθεν ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐπέμειν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, πάτερ μου, εἶπε πρὸς τὸν Ἀββᾶν Ἀμμοῦν. Θὰ ἐπανεέλθῃτε πάλιν τὸ ταχύτερον νὰ μοὶ ἀναγνώ-

σῇ αὐτὰ ὅλα ἀναδεδεμένα ὡς ποικίλα φύλλα καὶ ἄνθη καὶ γύρω γύρω λίγη πρασινάδα, ἐν καλλιτεχνικῇ ἀνθοδέσμῃ, διὰ τῆς ποικιλικῆς ἐκείνης τέχνης ἣν ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς ἤρξατο τόσῃ ἐνωρίς καλλιεργῶν καὶ ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἐν τῷ πεζῷ τοῦ λόγου.

Ἀναμιγνύει ἐντέχνως περιγραφὴν, διήγημα, αἰσθημα καὶ ποίησιν. Ἐξ αὐτῶν πλάττει τὰς θελκτικὰς σελίδας τοῦ ἐν λιτότητι ὕφους, φυσικότητι εἰκόνων καὶ ἂν θέλετε ποὺ καὶ τοῦ δραματικότητι, ἥτις τρόπον τινα ἀναπληροῖ τὴν ἐλλείπουσαν ἐνότητα τῶν ἀπεσπασμένων σελίδων τοῦ.

Ἐνιαχοῦ μόνον, θέλων νὰ ὑποκατασταθῇ εἰς τοὺς ἥρωάς του χωρικούς καὶ κάμνων ὅτι ὁμιλεῖ τὴν γλῶσσάν των, δὲν κατορθώνει νὰ ἐξαλείψῃ ἑαυτὸν, ἀφίνων νὰ ὑποφαίνεται ὑπὸ τὴν χωρικὴν φουστανέλλαν τὸ φράγγικό του σκαρπίνι.

Δύο εἰδύλλια, τὸ ἐν πεζόν, τὸ ἄλλο ἔμμετρον, εἶναι τὰ δύο στολίδια τοῦ μικροῦ τοῦ βιβλίου, ὅπερ ὅλον ὡς ἡ Εὐμορφούλα τοῦ τῶν Γουθῶν, φέρει ἀναβολὴν πανηγύρεως καὶ ἀρματωσίαν χορευτρίας, προκλητικὸν καὶ γλυκὺ ὡς αἱ εὐκολοποι χωρικάι του.

Τὸ ποιητικὸν τοῦ κυρίως εἰδύλλιον σπινθοβολεῖ δύνανιν καὶ νεότητα ἐμπνεύσεως, εἶναι δ' ἀμίμητον τὴν περιγραφὴν καὶ ἁρμονικὰ χρωματισμένον τὴν ἀφήγησιν.

Διὰ τῶν Ἀγροτικῶν τοῦ Ἐπιστολῶν, ὡς καὶ διὰ τῶν ἄλλων συλλογῶν του, ὁ κ. Δροσύνης καταλαμβάνει ἐν τῇ ἀρτιφύει μᾶς Ἐλαφρὰ Φιλολογίᾳ (Δέου καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, αἰδεσιμώτατε κ. Λειβαδᾶ τῆς Κλειοῦς!) θέσιν καλὴν, ἥτις μίαν ἡμέραν καθ' ὅλους τοὺς νόμους τῆς ἐξελέξεως θὰ γίνῃ βεβαίως διαπρεπής.

σῇ ἐκ νέου τοὺς ἐξορκισμοὺς τούτους. Ἀλλὰ τίς εἰξεύρει, ἀφοῦ μὲ ζητοῦν, δυνατόν νὰ εἶναι συγγενεῖς μου ἢ φίλοι μου, καὶ ἀνυπομονοῦσιν, ἀνησυχοῦντες, ὡς φαίνεται, περὶ τῆς ὑγείας μου. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ δεχθῶ τοὺς ξένους τούτους.

— Δὲν ἀντιλέγω, κόρη μου, εἶπεν ὁ Ἀββᾶς, θέτων τὸ εὐχολόγιον εἰς τὸν κόλπον τοῦ καὶ κάμνων ἀπόλυσιν τῶν ἐξορκισμῶν.

Καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κελλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ ΚΑΤΟΠΤΕΥΤΡΙΑ

Εἰσῆλθε νεαρά τις γυνή, ἀρκούντως ὠραία, ἀκολουθουμένη ὑπ' ἀνδρὸς ὑψηλοῦ, δυσμόρφου, ἀντιπαθοῦς καὶ ἀδεξίου. Ἐφαίνετο οὗτος τοσοῦτον ἄγροικος, ὥστε δὲν εἶχε βεβαιότητα οὔτε περὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ ἐπάτει, οὔτε περὶ τῆς στέγης ὑφ' ἣν ἵστατο, ἀλλ' ἐκύτταζεν ἄνω καὶ κάτω, μὲ ὄμματα ὑπερμέτρως ἀνοικτά, καὶ εἶχε τὴν ρίνα προεξέχουσαν καὶ ὀρθίαν ἐν εἶδει θαυμαστικοῦ. Ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἐνόησε τις ἅμα βλέπων τὸ ζεῦγος τοῦτο ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ ἔχουσα ὠραίαν μορφήν καὶ νοήμονα, περιεφρόνει ἐκ βάθους τῆς καρδίας τὸν ἄνδρα τοῦτον, ἂν ἦτο σύζυγός της.

Ἡ νέα γυνὴ ἔρριψε στιγμιαῖον βλέμμα πρὸς τὸν Ἀββᾶν Ἀμμοῦν, καὶ τὸ μετέφερεν εὐθὺς ἀπ' αὐτοῦ, ἄλλα τόσον ἀ-